

Chiếc Nhẫn

Có người nói "Sự thật không như vẻ bề ngoài của nó..." có phải vậy không?

Hiền vào phòng vút cái túi phịch lên bàn. Cả phòng chỉ có mình Hiền là lên muộn nhất. Tối qua Hiền thức hơi khuya nên sáng nay dậy hơi trễ hơn bình thường. Chị trưởng phòng kêu:

- Đi ăn sáng Hiền ơi.

Cả phòng sau đó liền trực chỉ quán phở quen thuộc. Quán cũng gần nằm phía bên kia đường nên mấy chị em thả bộ tà tà đi qua. Xe cộ trên đường phố cũng đã bắt đầu đông kín. Đưa tay khê kéo chiếc ghế ngồi xuống, Hiền đưa tay lên nhẹ vuốt mái tóc. Chợt chị trưởng phòng nhìn tay Hiền kêu to lên:

- Trời con Hiền mà chưa chồng sao lại đeo nhẫn vào ngón tay đó.

Thấy mọi người đổ mắt chú ý nhìn, Hiền đưa cao ngón tay áp út lên. Trong nắng sớm chiếc nhẫn vàng lóng lánh sáng màu vàng óng thật đẹp. Hiền thả tay xuống rồi bình thản trả lời:

- Nó rất xứng đáng được đeo vào ngón này.

Mọi người nhìn Hiền ngạc nhiên không hiểu. Một chị không nín nổi hỏi:

- Người yêu hay chồng sắp cưới của em tặng?

- Trời đất. Mấy chị cũng biết là em đã có ai đâu mà? – Hiền giãi bày.

- Vậy sao em nói là nó xứng đáng, với lại con gái chưa có chồng mà đeo ngón đó là coi như hết duyên đấy em ơi. – Chị đó nói tiếp.

- Có một câu chuyện buồn liên quan đến nó. Em đeo nó là để nhắc nhở mình luôn nhớ đến vài điều trong cuộc sống. – Hiền băng khuông đưa mắt nhìn ra xa trả lời.

- Sao em lại đa cảm thế? – Chị Trưởng phòng trách yêu.

Hiền cười không nói gì chỉ im lặng gắp dưa. Lúc về phòng, mọi người đều tò mò năn nỉ Hiền kể lại câu chuyện liên quan đến cái nhẫn.

Trong khu nhà trọ gần chỗ Hiền ở, có một cô gái điểm hạng rẻ tiền đã sinh sống ở đây cũng đã khá lâu. Chị cũng đã gần bốn mươi. Nhan sắc của chị cũng đã tàn tạ theo ngày tháng và theo cái nghề chị đang làm. Ban đầu người ta cũng rất ngại tiếp xúc với chị, vì vốn dĩ họ khinh bỉ cái nghề chị đang làm. Chị cũng chẳng hề để chuyện đó vào tâm. Chắc là chị cũng đã quá quen với cung cách mà thiên hạ đối xử với mình.

Nhưng rồi dần dần bằng sự giúp đỡ rất nhiệt tình của mình với hàng xóm, họ cũng đã coi chị như một người bình thường cũng như bao người khác. Đặc biệt hơn nữa, họ lại khám phá ra chị còn là một người chích lễ rất giỏi. Nhiều người trong khu nhà trọ bị cảm gió, đã nhanh chóng khỏi bệnh cũng nhờ chị không quản ngại đêm hôm khuya khoắt giúp cho họ. Vì thế họ càng quý chị hơn và cũng tránh không bao giờ nhắc đến cái nghề chị đang làm, cho dù rằng hàng đêm chị vẫn phải dựa vào nó để mưu sinh.

Người nghèo mà sinh sống thì lúc nào cũng phải lấy chỗ này để đắp chỗ kia. Do đó nếu khỏe mạnh thì không nói làm gì, nếu lỡ ốm đi vài ba bữa là tiền trôi ra sông ra biển. Vì thế quanh khu nhà trọ lúc nào cũng có sẵn vài người cho vay tiền góp, trong số đó nổi lên một người là bà Tư béo. Hầu hết trong khu này đều là con nợ của bà. Người ít thì vài trăm, người nhiều thì một vài triệu. Bà lấy lãi 20% cứng góp trả hàng ngày.

Thực ra thì kiểu mượn trả góp này lãi thực sự còn hơn 20% rất nhiều, vì vốn của chủ nợ được rút dần dần theo ngày. Do vậy có người nợ bà từ năm này qua năm khác, nhưng cũng không ai dám xù nếu còn muốn ở lại Thành phố làm ăn. Có một lần, một người thợ hồ nợ hơn năm trăm ngàn và trong thời gian thất nghiệp không kiếm được tiền trả cho bà, anh ta lén lút dọn nhà bỏ đi nơi khác. Bà gạch sổ trừ nợ cho anh ta và đồng thời cho người khuyến mãi thêm nhát dao.

Trưa nay Hiền vừa đi làm về, trong lúc đi ngang qua khu nhà trọ Hiền nghe tiếng bà Tư béo tru tréo:

- Cái con đĩ chết băm chết băm kia. Mày đã hơn 1 tuần nay thất hẹn với bà rồi. Bữa nay mày không chịu trả cho bà, bà sẽ cho người liệng mày xuống kênh bây giờ.

- Chị ráng thư thư thêm cho em ít hôm, mấy hôm nay em bệnh chưa thể đi làm được chị ơi. - Giọng chị gái điểm vang lên yếu ớt trong tiếng ho ngắt quãng.

- Mày đeo vàng sáng rực cả tay sao không chịu bán đi trả cho tao. - Giọng bà vang lên cay nghiệt.

Nghe tiếng xe của Hiền, chị gái điểm vội vã lao ra chặn Hiền lại:

- Hiền ơi.

Hiền dừng xe. Chị nhìn Hiền vẻ cầu khẩn:

- Hiền giúp cho chị, cho chị mượn đỡ vài trăm.

Lâu nay thỉnh thoảng chị cũng hay vay của Hiền. Lúc ít thì năm ba chục, khi nhiều thì vài trăm. Ít hôm chị làm có tiền, chị cũng thanh toán lại sòng phẳng cho Hiền. Có điều lần gần nhất chị vẫn còn nợ Hiền mấy trăm còn chưa trả, với lại hôm nay tâm trạng của Hiền cũng thật sự không được tốt. Sáng nay khi Hiền đưa phóng sự phản ánh sự tiêu cực ở một đơn vị nợ, sau nhiều ngày công phu thu thập dữ liệu cho anh biên tập. Anh đọc xong nhanh chóng gạt phất:

- Đơn vị này được bảo trợ của ông X, đừng vào ổ kiến lửa không được đâu em ơi.

- Nhưng rõ ràng là đơn vị này có quá nhiều sai phạm...- Hiền phân trần.

Anh biên tập lật đặt vội đóng cửa phòng. Anh lại gần Hiền nói thật nhỏ:

- Em nghe nè, cái gì cũng chỉ có sự tương đối thôi em, không phải là bạ chỗ nào ta cũng đụng được đâu. Tờ báo mình nhỏ chút xíu à, người ta...xin lỗi em, người ta chỉ đánh rắm một cái thôi là thôi bay hết luôn đó.

Hiền thả người rơi phịch trên ghế. Lòng nhiệt tình hun đúc mấy tháng trời của cô, để làm một thiên phóng sự đặc ý nhằm phanh phui những tiêu cực của đơn vị kia ra ánh sáng, đã bị xối một gáo nước lạnh thật phũ phàng.

Hiền nhìn bàn tay của chị gái điểm, nhìn lên chiếc nhẫn vàng óng trên ngón tay chị, cơn bực bội bây giờ như được xả ra:

- Chị có vàng sao không lấy bán trả nợ đi, em dạo này cũng kẹt

lắm.

- Em...- Chị gái điếm nhìn Hiền một thoáng vẻ sững sờ. Trong thâm tâm có lẽ chị cũng không hề nghĩ là Hiền có thể nói với chị như thế. Chị không nói gì nữa lặng lẽ quay vô nhà. Nhìn từ phía sau Hiền có cảm giác vai chị rung rung...

Buổi tối khi Hiền đang ăn cơm thì chị gái điếm bước qua nhà. Thấy Hiền chị kêu:

- Hiền ơi, em ra đây chị nói chút xíu nè.

- Em cho chị gởi số tiền còn thiếu em. - Chị cầm tiền đưa cho Hiền rồi chị nói tiếp:

- Chị cảm ơn em thật nhiều, lâu nay chị làm phiền em nhiều quá.

- Không có gì đâu chị. - Hiền hơi áy náy vì hành động lúc trưa, bất chợt Hiền nhìn tay chị thì không còn thấy chiếc nhẫn đâu nữa.

Ăn cơm xong, Hiền thấy mình cũng hơi quá đáng, nên vội mở tủ lạnh lấy đĩa trái cây qua nhà chị gái điếm. Hiền tính giải thích cho chị biết là lúc trưa, do nhiều tâm sự nên tinh thần của mình không được tốt, mong chị thông cảm dùm cho mình. Đến gần phòng chị, Hiền vừa nghe tiếng ho, vừa nghe tiếng nước nở nhỏ nhỏ của chị. Hiền vội kêu:

- Chị ơi.

Có tiếng dép lẹp xẹp ra mở cửa, chị mời Hiền vào phòng. Nhìn chị, Hiền thấy mắt chị đỏ hoe. Hiền cảm thấy tội nghiệp cho chị nên cất tiếng hỏi đầy thương cảm:

- Sao chị lại khóc?

- Không có gì đâu em. - Chị né câu hỏi của Hiền, nhưng nước mắt lại vẫn cứ trào ra.

Hiền thấy lòng thất lại nhẹ nhàng bước qua ôm chị nói trong sự chia xẻ:

- Có gì vậy chị, kể cho em nghe đi. Có phải chị đã bán chiếc nhẫn trả nợ cho em phải không?

Chị không nói chỉ lặng lẽ gạt đầu. Hiền nói tiếp:

- Chị đừng có lo. Lần sau khi nào chị túng chị cứ nói với em, chỉ tại lúc trưa em có chuyện bực mình nên lỡ...

- Không có sao đâu em. Chị cũng nghĩ thông rồi, nếu chị không bán bây giờ thì chắc đến một lúc nào đó chị cũng...cũng...phải bán nó thôi. Chị khóc vì nhớ lại chuyện xưa...- Cảm thấy hơi lỡ lời, chị

đột ngột dừng lại.

- Chị kể cho em nghe đi chị. - Hiền chụp cơ hội không bỏ qua, bệnh nghề nghiệp lại nổi lên.

Nhìn vào ánh mắt cầu khẩn của Hiền, ngập ngừng một lúc rồi chị cũng cười tấm lòng:

- Hơn mười năm trước, trong một lần đón khách đêm khuya, chị đã gặp một người đàn ông còn trẻ. Người này sau khi qua đêm với chị, không ngờ anh lại nảy sinh tình cảm yêu thương chị thật lòng. Sau đêm đó thì đêm nào anh ta cũng ghé, nhưng cũng chỉ để gặp chị hỏi han vài ba câu hoặc thỉnh thoảng tặng chị vài món quà nho nhỏ. Mặc dù tim chị đã thật sự chai sạn trước những gã đàn ông, những kẻ chỉ đến với chị để làm cái chuyện đó, nhưng rồi chị đã xúc động trước tấm chân tình của anh. Chị nghĩ trong tâm khó mà có thể kiếm được người đàn ông thứ hai trên đời như thế, nên cuối cùng chị đã theo về sống chung với anh. - Chị ngừng lại giây lát ho sù sụ, rồi kể tiếp:

- Anh cũng nghèo khổ, cũng lang bạt ở đất phồn hoa đã lâu. Anh chỉ có sức khỏe là cái vốn quý nhất của người nghèo. Việc gì anh cũng chịu khó làm miễn là có người thuê. Từ ngày chị về sống chung với anh, tuy rằng anh không nói nhưng chị đã không còn đi làm nữa, chấp nhận ở nhà làm người nội trợ hiền thực. Dù cho cuộc sống còn thiếu thốn tứ bề, nhưng thực sự đó là quãng đời hạnh phúc nhất của chị. - Mắt chị bỗng sáng rực lên khi nghĩ về ngày xưa, khuôn mặt trở nên rạng ngời làm chị như trẻ lại đi vài tuổi. Chị lại tiếp tục giọng buồn buồn:

- Nhưng rồi vào một chiều lạnh lùng, người ta báo hung tin cho chị là anh ngã từ trên giàn giáo trên cao xuống đất. Chị hoảng hồn lật đật chạy vào bệnh viện. Lúc anh tỉnh lại lần cuối nhìn chị không chớp mắt đầy sự tiếc nuối và yêu thương nồng thắm. Anh đột nhiên trở nên tỉnh táo hơn, cố đưa tay vào người lấy ra chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn có khắc lòng hai chữ H là những chữ đầu tiên tên của anh và chị trong hình một trái tim và...chậm chậm bằng hết sức tàn của mình đeo vào tay cho chị rồi...rồi vĩnh viễn ra đi...

Hiền bật khóc nức nở. Cô thật không ngờ chiếc nhẫn kia lại mang trong nó một chuyện tình bi thảm đến nát lòng như thế. Rời khỏi nhà chị gái điểm Hiền tự hứa với mình phải làm được một việc.

- Rồi sao em? - Chị trưởng phòng phá tan im lặng hỏi.
 - Chiếc nhẫn...nó...đã được bán cho người khác khi em đến hỏi chủ tiệm. Em liền đặt luôn chủ tiệm làm một cái y hệt như thế nhưng...-
Hiền cảm thấy ngẹn lời.
 - Nhưng sao? - Mọi người nhao nhao hỏi.
 - Vài hôm sau đó, chị ấy đã bỏ đi không một lời từ biệt. - Hiền thở dài.
- Căn phòng im ắng, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng của chiếc nhẫn vàng trên tay của Hiền...